

РЕШЕНИЕ

№ 2215

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **517** по описа за **2021** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение второ от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на директора на Регионална инспекция по околната среда и водите (РИОСВ) – С., чрез процесуален представител адв. К. М. – САК, срещу Решение № 20229049/19.10.2019 г., постановено по НАХД № 1941/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 12-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 5/15.01.2020 г., издадено от Директора на РИОСВ – С., с което за нарушение на чл. 29, ал. 2, предл. 3 от Закона за управление на отпадъците (ЗУО) и на основание чл. 134, ал. 1, т. 2 от ЗУО на [фирма] с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лева.

В касационната жалба са наведени доводи за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания съдебен акт като постановен в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Касаторът твърди, че е доказано от събраните писмени и гласни доказателствени средства извършването на нарушението по чл.29 ал.2 от ЗУО. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и съответно да потвърди наказателното постановление. Евентуално, моли ако съдът прецени, че делото не е изяснено от фактическа страна, да го върне за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, се представлява от адв. М., която поддържа касационната жалба. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Ответникът – [фирма], редовно уведомен, се представлява от адв. К., която оспорва касационната жалба като излага доводи за законосъобразност на съдебния акт. Моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноси по представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XVII – ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния 14-дневен срок от страна с правен интерес, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на касационно оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна, СРС е приел, че при извършена проверка, вдясно от входа на площадката на административна сграда, стопанисвана от [фирма] е констатирано изгаряне на неопасни отпадъци (медни кабели от електромотори), посредством две газови горелки, поставени върху работна маса, разположена в непосредствена близост до контейнер, в който се съхраняват цветни метали – мед.

Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол № УООВП-МГ-51/19.06.2019 г.

На 26.07.2019 г. св. Г. съставил Акт № 50/2019 г. срещу дружеството, като нарушението било квалифицирано като такова на чл. 29, ал. 2, предл. 3 от ЗУО.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН са постъпили подробни писмени възражения.

Въз основа на така съставения акт е издадено и обжалваното НП № 5/15.01.2020 г., издадено от директора на РИОСВ - С., с което на дружеството за нарушение на чл. 29, ал. 2, предл. 3 от ЗУО е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 3 000 лева.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Последният е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателствени средства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Мотивите на въззивното решение съдържат и точно установена фактическа обстановка по делото, съответстваща на събраните доказателства, и правилни изводи, направени въз основа на установените факти, които настоящият състав възприема изцяло.

Касационният състав споделя изцяло и развитите от първоинстанционния районен съд мотиви, че сред доказателствата по делото липсват такива, които да доказват по категоричен и безспорен начин, че на въпросната дата и при описаната обстановка е

констатирано „горене“. Правилно и обосновано районният съд е посочил в мотивите си, че не са иззети веществени доказателства от контролните органи, за да се обезпечат констатациите им, предвид което нарушението се явява недоказано.

Административното нарушение по чл. 29, ал. 2 от ЗУО може да бъде осъществено единствено чрез активни действия по запалване на огън и изгаряне на отпадъци, като по делото липсват доказателства за осъществени такива действия от страна на дружеството [фирма]. Нерегламентираното изгаряне, представлява неконтролирано управление на отпадъците и е в нарушение на чл. 29, ал.2 от ЗУО: "Забранява се изоставянето, нерегламентираното изхвърляне и изгаряне или друга форма на неконтролирано управление на отпадъците". Разпоредбата на чл. 134, ал.1, т.2 от ЗУО е административно наказателна и гласи следното: "Наказва се с имуществена санкция в размер от 1400 до 4000 лв. едноличен търговец или юридическо лице, което нерегламентирано изгаря или извършва друга форма на нерегламентирано третиране на неопасни отпадъци. Следователно в АУАН и в НП като фактическо обвинение следва да бъдат описани факти от обективната действителност, които да се квалифицират като нерегламентирано изгаряне на неопасни отпадъци, съответно индивидуализирани във времето и пространството. Задължително е да се посочи кога и къде е извършено изгаряне, на какви отпадъци, за да е възможно да се прецени дали са опасни или неопасни по смисъла на ЗУО, като освен това се посочи и лицето, от чието име е извършено действието, както и че същото лице не притежава разрешение за извършване на дейности по третиране на отпадъци. Следователно, липсва обвинение за непритежаване на разрешение за дейност по извършване на отпадъци, за да може от този отрицателен факт да се изведе правното заключение, че изгарянето на медни кабели от електромотори е нерегламентирано. В НП е вписано, че са изгаряни медни кабели от електромотори, което обаче не е достатъчно да се прецени дали са опасни или не. Следвало е АНО да посочи, че медните кабели от електромотори не притежават или притежават свойствата на опасните отпадъци по смисъла на приложение № 3 към ЗУО.

Предвид горното и като е обосновал извод за недоказаност на вмененото административно нарушение, правилно и законосъобразно СРС е приел, че оспореното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и като такова го е отменил.

При този изход на спора и с оглед заявеното искане от ответника за присъждане на направените по делото разноски, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В конкретния случай, по делото се претендират разноски в размер на 1 200 лв., заплатени по банков път, за което са представени доказателства на стр. 15-16 от делото. Съдът, предвид направеното възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар намира, че същото следва да се намали, тъй като с оглед размера на санкцията от 3 000 лв., минималният размер съобразно чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 440 лв. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XVII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20229049/19.10.2019 г., постановено по НАХД № 1941/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 12-ти състав. ОСЪЖДА Регионална инспекция по околната среда и водите, С. – [населено място] да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в размер на 440 (четиристотин и четиредесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.